

Hồi 21

Cạm Bẫy Đây Đây

 iang Thanh một mặt triển khai thân pháp lạ lùng của mình để đấu chiến với đối phương, nhưng đôi mắt luôn luôn rảo xem tứ phía.

Chàng cảm thấy đối thủ của mình lần lần yếu ớt và chậm chạp, các thế võ bắt đầu rối loạn.

Giang Thanh thành linh nạt lên một tiếng, xử một thế Ngân Nguyệt Hàn Tinh Song Hoàn Thức. Thừa lúc đối phương hốt hoảng tháo lui, chàng dùng hai ngón tay của bàn tay hữu điểm và bảy đại huyết trước ngực đối phương. Trong một chiêu mà tiềm tàng hai thế, thật là đáng sợ.

Một luồng chỉ phong lạnh toát ra, dường như dao bén cắt da làm cho Phó Tuyên hoảng sợ. Đó là Tinh Thiên Chỉ mà Giang Thanh vừa dùng để giết gã Lâm Dân ban nãy.

Phó Tuyên đột nhiên cảm thấy hai ngón tay lạ lùng quái gỡ vuốt nhẹ trên áo mình, và ông ta có cảm giác đau thấu tâm can.

Bất giác lão toát mồ hôi lạnh, vội vàng thu Long Nguyệt Dao trở về, chém vòng trở ra, đồng thời kèm luôn ba chưởng. Đây là một chiêu mà hai thế Nguyệt Lạc Tinh Nguyên.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, thì Toàn Lập bỗng nhiên nạt lên một tiếng giơ bàn tay lên khỏi đầu.

Tiếp theo động tác của Toàn Lập, Liên Tâm Song Lão thành linh bay vù tới bốn chuông tung ra một lượt, cương khí tỏa ra khắp bốn bề như thiên la địa võng, chụp vào đầu Giang Thanh.

Cùng trong một lúc, Chiến Thiên Vũ đứng dậy nhưng chưa kịp hành động thì giàn hoa trên đầu đột nhiên sụp xuống.

Chiến Thiên Vũ nạt :

- Nguy !

Cùng với Bạch Hồ hai người đồng nhảy tung lên.

Trong lúc đó thì Hạ Huệ, Tiên Tố và Chúc Thạch thì kẹt vào trong đó, thúc thủ vô sách.

Chiến Thiên Vũ và Bạch Hồ thì bay vọt lên mãi nên thân hình trở về mặt đất được. Còn ba người kia thì lọt xuống một chiếc hầm sâu.

Chân vừa chấm đất, Chiến Thiên Vũ nghe tiếng khoát nạt trên trời, ba bên bốn bề ám khí bay ra tua tủa, và có hai người nhảy vù tới tấn công dữ dội.

Chiến Thiên Vũ giật mình kinh hãi, vì tài ném ám khí của người này thật lạ lùng. Ám khí bay tủa ra như cào cào châu chấu, hòa lẫn trong đó có hai luồng chưởng phong mãnh liệt.

Chiến Thiên Vũ thở dài, dùng song chưởng của mình đánh bật bức màn ám khí đó ra để rồi bị hai luồng

chưởng phong kia đẩy bật trở lại lọt xuống hầm sâu.

Cùng trong lúc đó, Bạch Hồ cũng nằm trong tình trạng như Chiến Thiên Vũ. Và khi thân hình của Bạch Hồ vừa lọt xuống khỏi mặt hầm thì có tiếng rầm rầm vang lên không ngớt.

Cửa hầm đóng chặt lại như bưng !

Lúc bấy giờ, Giang Thanh liếc mắt thấy những người bạn của mình thấy đều sa xuống hầm bí mật, nhưng chàng lại bị Liên Tâm Song Lão và Phó Tuyền ba mặt giáp công dữ dội, nên không thể nào ra tay cứu vãn.

Giang Thanh trợn mắt gân tét, lớn tiếng nguyên rủa :

- Toàn Lập, người thật là đê tiện...

Toàn Lập buông ra một tiếng cười nham hiểm nói :

- Rồi đây sẽ tới phiên mi !

Giang Thanh cố hết sức vùng vẫy khỏi vòng kềm tỏa nhảy về phía Toàn Lập, nhưng mà thế công của Liên Tâm Song Lão càng lúc càng dữ dội.

Bốn bàn tay sắt thép đảo lộn vù vù hòa lẫn trong những đường đao dữ dội của Phó Tuyền làm cho Giang Thanh núng thế.

Toàn Lập mỉm cười nói :

- Thằng họ Giang kia, bây giờ mi biết rằng Yên Hà Sơn Trang là cảnh non bông nước nhược, hay là hổ huyết long đàm chưa?

Giang Thanh cắn răng mà không trả lời, phản công mãnh liệt với ba tay cao thủ.

Chỉ thấy gương mặt của Toàn Lập càng lúc càng đanh ác. Ông ta khoác tay ra sau lưng ra dấu. Trong một bụi rậm gần đó lập tức chui ra một người hình dung cổ quái, chính là Địch Trung.

Toàn Lập lạnh lùng nói :

- Địch Quân Gia ! Giang thiếu hiệp võ nghệ cao cường khó có dịp để so tài lắm...

Địch Trung theo Toàn Lập đã lâu năm nên biết ý ngầm trong câu nói ấy, ông ta lập tức rút phất món binh khí của mình ra, đó là một cặp đoản thương.

Toàn Lập khẽ gật đầu. Địch Trung lập tức nạt vang một tiếng, hươ cặp song thương nhảy vào trợ chiến.

Lúc ấy, Giang Thanh vẫn chưa dùng đến Như Lai Thần Chưởng mà chỉ dùng Như Ý Tam Áo và Ngân Nguyệt Hàn Tinh Song Hoàn Thức để đối địch. Thỉnh thoảng lại kèm thêm một chiêu Thất Hoàn Trảm.

Sở dĩ Giang Thanh chưa dùng đến Như Lai Thần Chưởng bởi vì đây là những thế võ công lực phi thường mạnh bạo nên hao tổn tâm thần rất nhiều. Chàng cố dưỡng sức nên chẳng dám sử dụng ra...

Địch Trung vừa tham gia trận chiến, Giang Thanh cảm thấy tức khắc áp lực gia tăng.

Võ công của Liên Tâm Song Lão thật là cao thâm kỳ bí. Hai người dường như đồng lòng một dạ với nhau, nên mỗi chiêu thức tung ra thấy đều một lượt hai người hành động cùng một lúc, phối hợp cùng nhau thật là chặt chẽ.

Thân pháp thiên biến vạn hóa đó, thêm vào đường đao Long Nguyệt của Phó Tuyên đã là một sự uy hiếp nặng nề, huống hồ bây giờ lại thêm một Dịch Trung nữa.

Trong bóng đao ngọn thương trùng trùng điệp điệp đó có một chiếc bóng mờ tung hoành đảo lộn, chỉ dùng hai bàn tay trắng mà kháng cự liên miên.

Bất giác đã đấu ngoài trăm hiệp.

Toàn Lập nhìn trận chiến không chớp mắt, trên gương mặt của ông ta cũng là thiên biến vạn hóa.

Thời gian trôi qua một cách nặng nề chậm chạp. Bóng dương đã tà tà về Tây, sắp sửa lặn xuống làn nước bạc.

Lúc bấy giờ, trong lòng của Toàn Linh Linh vừa đau đớn vừa hổ thẹn. Nàng không bao giờ nghĩ tới song thân của mình lại làm một việc trái với đạo nghĩa vô lâm như vậy.

Mà trời ơi ! Giang Thanh sao chẳng đột phá trùng vây bỏ chạy mà lại đấu chiến kỳ cùng...?

Toàn Sở Sở khẽ níu lấy vạt áo của chị mình nói nhỏ :

- Tỷ tỷ ! Phụ thân quả thật là vừa làm một việc trái với đạo nghĩa giang hồ...

Linh Linh ứa ra hai dòng nước mắt.

Giữa đấu trường, vẫn diễn biến ra một trận chiến gay go, và bây giờ thì thế công của Giang Thanh lần lần bén nhọn.

Cuộc diện lần lần có lợi đối với chàng. Một tia hy

vọng mong manh nảy ra trong trí của Linh Linh.

Bốn người Dịch Trung, Phó Tuyên và Liên Tâm Song Lão khoát nạt vang trời, trở hết bình sanh tuyệt học đấu chiến với Giang Thanh.

Cả bốn người này đều cảm thấy rằng đối thủ của mình có sao lại có một nguồn nội lực liên miên bất tuyệt, càng đánh càng dẻo dai, làm cho bọn họ lấy làm khó xử.

Lúc bấy giờ, Toàn Lập cũng cảm thấy tình trạng bất lợi cho phe mình.

Đối với Giang Thanh, ông ta lập tâm hễ ra tay là kèm chế ngay tức khắc, vì vậy mà ông ta không dễ dàng động thủ, quay lại nói với La Thập Nương :

- Nương tử ! Hãy canh chừng chặt chẽ các ngõ tháo lui của gã Giang Thanh, ta sắp sửa xuất trận rồi đó !

La Thập Nương gật đầu nói :

- Phu quân yên trí !

Toàn Lập mỉm cười khoát tay ra sau lưng ra dấu, lập tức có bốn tên vạm vỡ mặt mày đanh ác bước ra.

Bốn người này là bốn tay có tên tuổi trong võ lâm. Họ là Thiết Bút Tứ Hùng, đồng giữ chức Hộ Diện của Yên Hà Sơn Trang.

Toàn Lập thông thả cởi chiếc áo của mình ra. Thấy ngoài chiếc áo trắng mặc bên trong của Toàn Lập, có một sợi dây dài màu đen lóng lánh.

Sợi dây màu đen này chỗ cuối cùng có gắn một cái khoen bằng sắt. Chiếc khoen bằng sắt này lại dính liền

với một chiếc dùi to tướng. Đó là món binh khí lưu truyền của Song Phi, Cửu Sách Phi Long.

Toàn Lập dùng Cửu Sách Phi Long chế biến thành sợi Dẫn Long Sách này.

Toàn Lập nhón gót bay mình vào trận chiến.

Thình lình lão nạt vang một tiếng, cử động Dẫn Long Sách như một con rồng ngoe ngoải chồn vờn chụp vào giữa mặt Giang Thanh.

Giang Thanh nghe tiếng gió lạ nổi lên, trăn mình né tránh, liếc mắt nhìn lên thấy Toàn Lập đã tham gia chiến trận.

Trong chớp mắt sợi Dẫn Long Sách này biến hóa thành trăm ngàn sợi dây đen ngòm tấn công Giang Thanh.

Ngọn dùi đằng cuối sợi dây lăm le chực điểm vào huyết Đan Điền của Giang Thanh.

Thế công như vũ bão này làm cho Giang Thanh cả sợ, liên tiếp công ra bảy chưởng liên hoàn rồi tạt mình sang một bên, tạm thời lánh khỏi mũi nhọn của thế công.

Chính vào lúc đó, hai luồng âm phong và một đường đao loé lên tập kích vào hậu tâm của chàng. Giang Thanh cả giận, đôi mắt đỏ ngầu, nạt lên một tiếng, hữu chưởng dùng Tịnh Thiên Chỉ điểm vù ra, tả chưởng trong chớp mắt xử nửa chiêu Kim Đỉnh Phật Đăng.

Thế là đường đao lợi hại kia bị Tịnh Thiên Chỉ đẩy bật trở lại ba thước, mà Liên Tâm Song Lão gặp chưởng

Kim Đỉnh Phật Đăng cũng vội vàng lùi bước.

Nhưng đó chỉ là họ nói lỏng vòng vây một chút mà thôi. Tiếp theo đó phối hợp cùng Dẫn Long Sách của Toàn Lập, đao chưởng thương cả thấy đều tấn công ào ạt như mưa sa gió táp. Võ công của Toàn Lập thật là cao thâm vô tận. Chính lão ta là một cái trục để xoay Phó Tuyên, Liên Tâm Song Lão và Địch Trung mà tấn công Giang Thanh.

Khi ấy, Giang Thanh mới cảm thấy áp lực của đối phương nặng nề khôn tả, nhứt là về phương diện Toàn Lập, thì sợi Dẫn Long Sách xuất quỷ nhập thần, biến ảo không thể tưởng tượng, hoặc đâm hoặc cuốn, hoặc quét làm cho Giang Thanh phải dốc hết toàn lực để kháng cự.

Giang Thanh liên tiếp đấu chiến nên nội lực hao tổn rất nhiều, nhứt là phải phân tâm lo lắng đến mấy người bạn đồng hành, vì vậy mà thần trí không được tập trung...

Toàn Lập cười lạnh lùng nói :

- Giang Thanh ! Người chưa xuôi tay chịu trói còn đợi đến máu loang chiến địa mới đầu hàng phải chăng?

Giang Thanh cả giận đánh vù vù ba chưởng liên hoàn, đẩy lui Liên Tâm Song Lão rồi nạt lên :

- Toàn Lập, Giang Thanh sẽ kháng cự đến giọt máu cuối cùng.

Toàn Lập liên tiếp công ra năm thế, lạnh lùng cười nói :

- Mi sắp đi châu Diêm chúa rồi !

Giang Thanh nghe nói giật mình kinh sợ nghĩ thầm :

“Hiện nay năm người này vây đánh ta, người nào cũng đều công lực phi phàm, lại còn La Thập Nương và Song Phi Tiên Nữ còn đang hầm hè chờ đợi. Đồng thời, trong Yên Hà Sơn Trang còn không biết bao nhiêu cao thủ chưa ra mặt. Những người bạn đồng hành của ta lại lọt vào hầm sâu, nếu ta mà rủi ro bị bắt thì ai cứu bọn họ ra khỏi chỗ hang hùm?”

Giang Thanh nghĩ đến đây liếc nhìn bên cạnh, thấy Thiết Bút Tứ Hùng và mười mấy tên áo đen đang tuốt binh khí cầm sẵn nơi tay, tủa vây phủ bốn bề.

Giang Thanh vùng nảy ra một kế, cười lớn nói :

- Toàn Lập ! Nếu ta mà xuôi tay chịu trói thì người có bằng lòng thả những người bạn của ta ra chẳng?

- Đó là lẽ tự nhiên, nhưng mà mi đừng hòng dùng kế để gạt ta !

Toàn Lập vừa nói, binh khí trong tay đi hơi chậm lại, Giang Thanh chớp lấy cơ hội nghìn vàng đó, nạt lên một tiếng, chấp tay lại theo thế Phật Vấn Ca La tung ra một chưởng mãnh liệt.

Một luồng cương phong lâm liệt thành linh phóng ra làm cho năm người chung quanh thấy đều thối lui mấy bước.

Người công lực yếu nhất là Địch Trung lại bị luồng chưởng phong này làm cho văng mất binh khí.

Đến như người công lực thâm hậu như Toàn Lập mà

cũng trôi ra hai bước mới xuống tấn đứng lại được.

Vừa đứng vững, thì Dẫn Long Sách trong tay ông ta lại tung ra vù vèo, như một màn lưới nhện chộp vào đầu của Giang Thanh, đồng thời ông ta hô to :

- Coi chừng, hấn muốn chôn chạy rồi đó !

Câu nói của ông ta chưa dứt thì một chiếc bóng mờ đã luồn qua kẽ hở, bay vù ra khỏi giữa trận, kèm theo một chuỗi cười ngạo nghễ.

Chuỗi cười này đi xa mãi, xa mãi...

Rồi mất hẳn ở đằng xa...

Mãi đến lúc đó, Phó Tuyên và Liên Tâm Song Lão mới bay mình đuổi theo và Thiết Bút Tứ Hùng mới lật đật giương cung bắn theo.

Còn thân hình của Toàn Lập thì đã mất dạng từ lâu. Thì ra chính vào lúc Giang Thanh cất mình bỏ chạy, thì ông ta đã đuổi theo ráo riết.

Song Phi Tiên Nữ dòm những người đuổi theo Giang Thanh mà cùng nhau trao đổi một nụ cười ranh mãnh.

Hai tên áo đen vạm vỡ vội vàng chạy lại lượm hai cây ngân thương trở về trao trả cho Dịch Trung. Lúc bấy giờ, ông ta đang bị tét hổ khẩu, máu đổ ra đầm dề.

Dịch Trung thò tay ra nhận lại hai mũi thương, rồi ngao ngán thở dài nhìn ráng mây chiều ẩn hiện bên bờ hồ mà im lìm không nói một tiếng nào nữa.

Toàn Linh Linh quay đầu nhìn lại, bất giác rú lên một tiếng khe khẽ :

- Trời... Mẹ đâu rồi !

Toàn Sở Sở cũng hốt hoảng nhìn xem tứ phía, nói phỏng chừng :

- Chắc mẹ đã đuổi theo tên Giang Thanh rồi !

Linh Linh trầm ngâm một khắc, gật gù nói :

- Sở Sở, chúng ta cùng đi xem !

Sở Sở chớp nhanh cặp mắt khe khẽ ngâm hai câu thơ ngôn tình làm cho Linh Linh sắc mặt đỏ bừng, rồi cầm đầu chạy trước.

Dưới giàn hoa bây giờ im lìm lặng lẽ, bốn phía trống trơn, chỉ còn một mình Vạn Triệu Nguyên đang ngồi bất thần ngơ ngác, lim dim cặp mắt mà nhìn cái hầm bí mật vừa nuốt sống năm người của bọn Chiến Thiên Vũ.

Trong một sảnh đường to rộng, bày trí huy hoàng diễm lệ, lúc bấy giờ đèn đuốc sáng choang, người qua kẻ lại đông đầy, nhưng không một tiếng ồn ào.

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy đại sảnh.

Toàn Lập mặt mày đằng đằng sát khí, ngồi giữa phòng, bên cạnh một chiếc bàn to. Gần đó có mặt của Phó Tuyên, Vạn Triệu Nguyên, Liên Tâm Song Lão, La Thập Nương và Song Phi Tiên Nữ thì đứng sau lưng Toàn Lập.

Cách xa một chút thì là Hồ Hồn và Hồ Phách đang ngồi ủ rũ với bọn Phùng Hùng, Địch Trung...

Toàn Lập lạnh lùng nói :

- Kể từ khi tiên phụ sáng lập Yên Hà Sơn Trang,

người trong võ lâm thấy đều kính nể. Không ngờ bây giờ truyền đến tay ta thì bị một thằng con nít tới đây trêu chọc...

Ngừng một lát, ông ta nói tiếp :

- Sáu chục năm nay, Yên Hà Sơn Trang chưa xảy ra một việc nhục nhã như vậy. Không biết bao nhiêu tay cao thủ bao vây, mà để cho thằng nhãi con đó trốn thoát, thì thật là để tiếng cười vạn đại về sau...

Mọi người đều hổ thẹn cúi gằm đầu xuống. Bỗng nhiên Hồ Phách Lỗ Mộc lớn tiếng nói :

- Thưa Thiếu Quân, chúng ta đã bắt được năm người của bọn họ, như vậy thì đâu phải là một điều sỉ nhục cho Yên Hà Sơn Trang...

Toàn Lập trợn mắt nạt :

- Câm mồm lại, chúng ta đã dùng một phương pháp dê hèn để bắt bọn họ. Mi còn can đảm để nói ra. Việc này mà bay ra ngoài thì danh dự của Yên Hà Sơn Trang trôi theo dòng nước.

Hồ Phách quả thật câm mồm lại.

Toàn Lập hầm hầm nói tiếp :

- Từ đây về sau, trách nhiệm của chúng ta là làm sao bắt cho được thằng nhóc Giang Thanh để trả thù cho Lý sư thúc của ta là Vô Định Phi Hoàn. Lão Lệ Vật Tà đã trốn chui trốn nhủi rồi thì bây giờ đệ tử của lão phải chết thế vậy !

Câu nói của Toàn Lập dường như che đậy một sự bí

ẩn gì.

Lúc bấy giờ, Sở Sở mới nói :

- Thưa cha ! Tại sao hôm nay Thiệu muội muội lại không ra mặt, thù cha của nàng...

Toàn Lập bất thần đứng phắt dậy, nạt ngang Sở Sở.

Sở Sở lập tức tái xanh sắc mặt, ngậm miệng lại nghĩ thầm :

“Phụ thân hôm nay sao mà nóng nảy như thế? Vô Định Phi Hoàn tức là tổ mẫu của Kim Thiệu muội muội chớ gì?”

Sở Sở tánh tình thơ ngây đại đột, nào có biết Toàn Lập đem cháu gái của Vô Định Phi Hoàn vào nuôi nấng trong Yên Hà Sơn Trang là một phi thường bí mật, và sau câu chuyện này có một điều bí ẩn không tiện kể ra.

Vạn Triệu Nguyên vội nói :

- Toàn huynh ! Theo thói nghĩ thì công lực của tiểu tử Giang Thanh tuy cao, nhưng không làm sao thoát khỏi đảo Song Phi này được. Đồng thời nghe người ta đồn rằng, người này rất trọng điều ơn nghĩa, ắt chẳng bao giờ bỏ người đồng bọn nơi đây mà trốn lánh một mình, vì vậy hiện giờ chắc chắn còn trên đảo.

Toàn Lập dịu sắc mặt lại hỏi :

- Vậy thì Vạn huynh tính sao?

Vạn Triệu Nguyên trầm ngâm giây lát mới trả lời :

- Thật ra công lực của tiểu tử Giang Thanh cao thâm vô tận. Hôm nay gã đột phá trùng vây mà bỏ chạy, không

phải vì thua sút bọn ta, mà gã chưa rõ thực lực của ta ra sao. Lại nữa, những người bạn đồng hành của gã thấy đều bị lọt vào hầm bí mật. Nên gã mới phân tâm, bằng không nếu gã dốc toàn lực ra đấu thì bọn ta chưa chắc hạ gã nổi.

Câu nói thẳng này của Vạn Triệu Nguyên mặc dầu làm cho Toàn Lập khó chịu, nhưng ông ta chẳng lộ ra ngoài sắc mặt.

Vạn Triệu Nguyên lại nói tiếp :

- Bây giờ bọn ta muốn bắt gã thì phải chia ra đi sục sạo khắp nơi. Nhưng đây chỉ là biện pháp cấp thời mà thôi.

Toàn Lập bất mãn hỏi :

- Sao gọi là biện pháp cấp thời?

Vạn Triệu Nguyên cười đáp :

- Chắc Toàn huynh cũng biết theo công lực của bọn ta, trừ Toàn huynh ra thì ai cũng thua sút tiểu tử ấy, vì vậy mà nói muốn bắt gã thì thật là nan giải.

Vạn Triệu Nguyên lại nói tiếp :

- Đồng thời cứ theo phép khinh thân của Giang Thanh mà luận thì những trạm gác chung quanh đây khó lòng mà cầm chân gã được. Chi bằng ta hãy bắt năm người của chúng nhốt vào Tái Thế Lao để làm môi nhử cho tiểu tử Giang Thanh trở lại, bọn ta mai phục chung quanh chờ cơ mà hành sự...

Mọi người nghe Vạn Triệu Nguyên nói như vậy, thấy

đều tán thành. Nét mặt sa sầm của Toàn Lập bây giờ mới sáng trở lại, cười rằng :

- Vạn huynh thật là cao kiến ! Phương pháp này chắc có thể làm cho tiểu tử Giang Thanh sa chân vào cạm bẫy.

Sau câu nói của Toàn Lập, bầu không khí trong phòng nhẹ nhàng trở lại. Tiếng cười nói ồn ào, tiếng bàn tán xôn xao.

Linh Linh và Sở Sở thừa lúc mọi người đang nhộn nhịp liền lén ra ngoài hành lang.

Linh Linh không nói không rằng, cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ. Sở Sở nhìn sắc mặt của chị mình, lúc ấy ánh trăng chiếu lọt lọt trên mái tóc của nàng, nét mặt đẹp như bạch ngọc của Linh Linh càng thêm rạng rỡ...

Sở Sở thở dài nghĩ thầm :

“Trời, tỷ tỷ thật là đẹp, không biết vị công tử nào có phúc được...”

Nàng nghĩ tới đây thình lình giật mình, thì ra trên khuôn mặt đẹp của Linh Linh đã trào ra hai dòng nước mắt.

Sở Sở hốt hoảng nói :

- Tại sao tỷ tỷ khóc?

Linh Linh lắc đầu thở dài nói :

- Chẳng có việc chi.

Nhưng Sở Sở là một cô bé thông minh nghịch ngợm, hỏi nhỏ :

- Hay là tỷ tỷ lo lắng cho cái gã khùng họ Giang?

Linh Linh không ngờ Sở Sở lại nói một câu trúng phóc tim đen của mình then thùng quay đầu đi chỗ khác...

Sở Sở cười khúc khích mà rằng :

- Tỷ tỷ ! Có tâm sự gì hãy kể cho mọi người nghe, để trút nỗi niềm, và mọi người sẽ quyết định thế cho tỷ tỷ vì đứng ngoài cuộc chờ bao giờ cũng tỉnh trí.

Linh Linh trầm ngâm suy nghĩ lâu lắm mới nói :

- Mọi người thấy Giang Thanh có thể thoát khỏi bàn tay của cha chăng?

Sở Sở suy nghĩ một chút rồi nói :

- Cứ theo võ công của Giang Thanh thì có thể gọi là đệ nhất thiên hạ, nhưng mà Tái Thế Lao của chúng ta lại dữ dần quá mức. Sợ rằng Giang Thanh thoát không khỏi sa chân vào hồ huyết long đàm...

Linh Linh nghe nói tái xanh sắc mặt kinh ngạc nói :

- Trời, vậy thì ta phải tính sao?

Sở Sở cau mày trố mắt để chế giễu Linh Linh.

Linh Linh bất giác choàng tay ôm chặt lấy cổ vai của em mình, khẩn cầu nói :

- Mọi người đừng trêu chọc tỷ tỷ nữa... Trời... làm sao tìm cách cứu cho chàng thoát khỏi bàn tay của cha?

Sở Sở nghiêm sắc mặt nói :

- Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ đừng đùa, cha nóng tánh lắm, vạn nhất mà có bề nào thì...

Linh Linh nghe nói giật mình, nhưng nàng vùng nghiêm sắc mặt cả quyết nói :

- Ta bắt chấp ! Nếu cha mà có hay đi nữa, muốn giết ta thì ta cũng phải giúp đỡ cho chàng...

Sở Sở giật mình ngó chị mình không chớp mắt. Lâu lắm nàng mới cất tiếng nói nho nhỏ :

- Tỷ tỷ ! Muội bằng lòng giúp tỷ tỷ một tay...

Toàn Linh Linh vô cùng cảm kích, ôm chầm lấy Sở Sở nức nở khóc. Nàng biết rằng mình đã yêu thầm Giang Thanh và nàng rất lấy làm đau lòng bởi vì cùng với Giang Thanh đến đây còn có một thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần.

Hai chị em Linh Linh và Sở Sở ôm chầm nhau dưới bóng trăng mờ thốn thức.

